

SMOLENICKÝ POSOL

ROČNÍK 4

2

JÚN 1994

ČASOPIS SMOLENICKEJ FARNOSTI

Aká príprava – také manželstvo – také rodina.

Aj tak sa to dá povedať, lebo ak sa mladí ľudia vážne a zodpovedne pripravujú, je predpoklad, že vtedy vytvoria aj šťastné a stabilné manželstvo. A keď budú dobrými manželmi, dá sa očakávať, že aj dobre vychovajú svoje deti a vytvoria tak harmonickú rodinu. Podľa mnohých odborníkov hlavnou príčinou manželských rozvodov je nezodpovednosť.

A tak v roku rodiny popri rôznych pripravovaných akciách v našej farnosti už od januára (s prestávkami z príležitosti sviatkov a významných liturgických dní) v nedefinovaných príhovorch sa zameriavame na zodpovednú prípravu na manželstvo. Šťastné manželstvo je niečo ako umelecké dielo. Dobrí manželia sú praví umelci, ba virtuózi života. A virtuózmom sa nestane nikto bez cvičenia, tréningu, bez húževnatého úsilia už od detstva. Treba si uvedomiť, že už v tom dieťati (vo väčšine prípadov) vyrastá budúci manžel, budúca manželka a preto je dôležité, aby si deti postupne navykli na domáce práce, aby ich robili každodenne, pravidelne a rady. Aby sa cvičili v trpezlivosti a k se-

baovládaniu. Koľko manželstiev je len preto rozvrátených, lebo manželia neboli vedení k náročnej práci, neboli naučení statočne prekonávať ťažkosti, k vzájomnej úcte v rodine a vôbec k zodpovednosti. A keď prichádzajú v manželstve skúšky, vtedy zlyhávajú.

V príprave na manželstvo je najdôležitejšia doba známosti. S nadviazaním známosti netreba ponáhľať. Treba k tomu mať primeraný vek, životnú zrelosť, vzdelanie a pracovnú odbornosť. Známosť nie je záväzná. Je to obdobie spoznávania, či sa k sebe hodia. Ak však usúdia, že to nemá perspektívu, je len logické, že sa rozídu. Tu je dôležité zachovať si slobodu a nezáväznosť. Pri nadväzovaní známosti je iste potrebná vzájomná sympatia, ale ešte viac povahové vlastnosti, zhoda v názoroch na základné otázky života, charakter, správanie sa v rodine, v práci a záujmy. Tiež je dôležitá otázka zdravia, či nie je prílišná naviazanosť na rodičov, správanie sa v ťažkých životných situáciách a pod. Šesť skúšok lásky od W. Trobicha uvádzam

na inom mieste. Nestačí zamilovanosť, lebo tá je často slepá, ale vzťah má prerásť vo vídiacu a zodpovednú lásku. Teda cesta k sviatosťnému manželstvu vedie cez zaľúbenie a lásku. K hlasu srdca sa pridáva aj hlas svedomia.

A práve v tejto oblasti je veľa nezodpovedností. Veľa mladých začína známosť príliš skoro a často bez toho, aby skúmali, či sa k sebe hodia. Začínajú žiť už "manželsky", čo obyčajne nebýva bez následkov a potom rýchlo, rýchlo sobáš, lebo "prihára", lebo sa musia brať. Už to slovo "musí" je rušivé, lebo manželia sa majú brať slobodne a dobrovoľne. A stáva sa často, že v manželstve zrazu zistia, že sa k sebe nehodia a manželstvo sa otriasa v základoch, čo neraz vyústí do častých hádok, nešťastného života a úplného rozpadu manželstva.

Tak, drahí mladí priatelia, pristupujte zodpovedne v príprave na manželstvo. Proste o pomoc Ducha Svätého, aby ste si vytvorili tie najlepšie predpoklady k šťastnému a harmonickému manželstvu a my ostatní farníci sa snažme ich v tom priateľsky usmerniť, pomáhať a tiež podporovať svojimi modlitbami.

(MM)

Aké si mal ovsvvedčenie?

(detom a študentom)

Je čas začať a je čas skončiť...A tak je tu aj koniec školského roka. Mnohí z nás možno túžobne očakávali "posledné zvonenie", aby konečne "vypadli" z tej "odpornej školy" a mohli mať voľno...

Avšak v tom tempe života, školy a povinnosti sme sa možno ani nemali čas zamyslieť nad tým, načo vlastne do tej školy chodíme. Možno by mnohí odpovedali: "Veď to sa dnes musí, to robia všetci a čo by som robil v živote, keby som nemal školu?" Je na tom čosi pravdy. Ale učím sa len preto, aby som mal dobré známky a aby som vychodil nejakú školu? Bohužiaľ, všetci sme zasiahnutí takýmto spôsobom myslenia... A v tejto "snahe o jednotku" mimovoľne zabúdame, čo sa vlastne učíme a prečo sa to učíme...

Človek má 2 základné činnosti, ktorými sa prejavuje: rozum a slobodnú vôľu. To znamená, že najprirodzenejšie sú človeku túžba poznávať a túžba milovať. Predstavme si, že by sme sa jedného dňa zobudili na kozmickej lodi a nevedeli by sme, ako sme sa tam dostali, kde sa nachádzame a kam letíme. Boli by tam však všelijaké hry, počítače, videá, telokvične a všakovaké hračky a zaujímavosti od

výmyslu sveta. Niektorí by bez rozmýšľania išli "využiť" príležitosť a vôbec by im nevadilo, že nevedia, ako sa tam dostali, kde sú, ako sa dá tá raketa ovládať a kam vlastne letia... Zdájú sa nám byť prinajmenej hlúpi, však?

A či sa im nepodobáme i my, keď nám je "všetko jedno", keď by sme sa len hrali, zabávali a "odpočívali"? Stratili by sme tak to, čo je v nás najľudskejšie - túžbu poznávať a milovať dobro. A tak je to aj s tou školou. Ak sú jediným kritériom mojej úspešnosti známky, bolo by to veľmi smutné. Veď všetci sme nedostali rovnaké nadanie a nie všetci môžeme byť riaditeľmi, inžiniermi alebo učiteľmi... Každý máme na tejto zemi svoje poslanie, ktoré máme svojimi schopnosťami a pomocou Božou vykonať. Preto skúsme zhodnotiť tento školský rok trochu inak... Čo som sa v tomto roku naučil? O čo som obohatený? Čo nové som spoznal? Koľko som sa snažil a koľko som zanedbal? (Možno si už ani nepamätám, čo sme sa učili...)

My, vaši starší priatelia (a určite i vaši rodičia) vám môžeme povedať, že teraz nám už toľko nezáleží na tom, akú sme mali kedysi známku... Teraz je pre nás dôležité, čo sme sa naučili a koľko sme pre to urobili, prípadne ľutujeme, čo sme zanedbali. To sa totiž už neskoro ťažko doháňa. Skúsme sa teda takto pozrieť na naše známky, ktoré predsa len ukazujú, koľko toho vieme a na naše výsledky...Dúfam, že vám môžem gratulovať! A ak nie, tak aspoň túžba po náprave nech vás oduševní po novej snahe.

A prichádzajúce prázdniny nech sú pre vás rekreáciou a odpočinkom, ale nie "lehošením"! Dostávame ich na to, aby sme mali čas na seba i na tých druhých - rodičov, súrodencov a priateľov. Príroda, hry, voda, slnko, výlety, tábory a všetko dobré a krásne nech vám ustavične hovorí o láske nebeského Otca k nám a nech vás naučí milovať Boha, ľudí, svet.

(JV, bohoslovec)

Sv. Otec na dotieravé otázky o trefom fatimskom zjavení vytyhol z vrecka ruženic. Toto je naša záchrana!

"Kedy sa končí noc a začína deň?" opýtal sa rabin nábožného žida.

Opýtaný sa pokúšal nájsť nejakú odpoveď: "Možno vtedy, keď na nebi vidno prvý záblesk slnka, alebo keď je možné rozoznať človeka od kríkov."

"Nie, - povedal starý rabin, deň sa začína vtedy, keď dokážeme v tvári každého človeka poznať svojho brata a sestru. Dokiaľ toto nevieme, panuje v nás noc."

350 rokov farského kostola.

Na portáli je nápis - 1642 - 1644 z čoho vyplýva, že náš kostol bol postavený pred 350 rokmi. Podľa všetkého však to bola len hrubá stavba (hoci aj to bol na tú dobu obdivuhodný výkon) a ďalšie 3 roky kostol vnútorne vybavili, tak že posviacka sa konala v r. 1647 a posviacal ho čanadský biskup. Takže na tento dátum - 1647 upriamujeme pozornosť a teda aj hlavná oslava významného jubilea nášho kostola by bola o 3 roky v r. 1997.

Za ten čas hodláme dať v kostole dlažbu a urobiť dôkladne fasádu kostola a vôbec pripraviť kostol k tak významnému jubileu. Jeden významný dar sme už k jubileu pripravili - nové farské stredisko.

V tomto roku - vo výročie postavenia hrubej stavby pripravujeme na hody slávnostnú pontifikálnu bohoslužbu za účasti jedného z biskupov.

/MM/

Prehľbujeme si morálku.

Postupne si rozoberáme prvé Božie prikázanie, v ktorom sa hovorí o úcte k Bohu, nášmu Stvoriteľovi. Len Bohu sa klaniame, uznávame za najvyššieho Pána a to prejavujeme vnútorne v srdci, čo potom prejavujeme aj navonok vonkajšími znakmi. Keďže sme členovia Cirkvi, prispôsobujeme sa formám a spôsobom verejnej liturgickej úcty k Bohu. I keď základný vzťah k Bohu je vnútorný, v srdci, v duchu a v pravde, predsa i vonkajší prejav je dôležitý, lebo nemáme len dušu, ale i telo. Pekne zopnuté ruky, dôstojné prežehnanie, poriadok v kostole, krásny spev a dôstojné obrady sú často výrazom hlbokej vnútornej úcty k Bohu. Obrady, spevy, modlitby majú byť preto píše nadprirodzeného obsahu, pravdy, povznášajúce ducha, povzbudzujúce len k dobru. Máme hľadať nové a nové formy, aby boli plnokrvné a vedeli by čo najlepšie oslovit moderného človeka a najlepšie vyjadrili jeho spiritualitu.

Základ je modlitba, tento barometer duchovného života. Skúsení učitelia duchovného života hovoria, že kto sa dobre modlí, dobre žije. P. de Ravignom píše: "Verte mi, verte tomu, kto má 30 ročnú skúsenosť v duchovnej správe. Môžem dosvedčiť, že všetky malé nedostatky i veľké chybné kroky, to všetko pochádza len z jedného prameňa - z nedostatku vytrvalej modlitby." Modlitba je povznesenie duše k Bohu, rozhovor s Bohom, dýchanie duše. V širšom zmysle je modlitba každé dobré dielo, ako sa hovorí "práca je modlitba rukami." Všetko, čo robíme v súlade s Božou vôľou, je ku cti a sláve Stvoriteľa i k nášmu vlastnému posväteniu. V tomto zmysle môžeme všetci uskutočniť prikaz sv. Pavla: "Ustavične sa modlite!" /I Sol 5,17/ I keď cenné sú modlitby spoločné /Mt 18,10/ predsa je potrebné modliť sa aj v skrytosti /Mt 6,6/, súkromne, pretože bez osobnej sútrepanej modlitby by sa spoločná modlitba ľahko mohla stať mechanickým bezmyšlienkovitým odriekavaním. Modlitba srdca je úkon lásky k Bohu, ktorý nás sprevádza pri všetkej našej práci a činnosti. Svätci poznali modlitby mystické. Veľmi odporúčané sú aj strelné modlitby, ktoré používame príležitostne. "Maličká modlitba je veľký poklad" - hovorí príslovie. Toto krátke a časté povznesenie srdca k Bohu pôsobí

ako lúče, ktoré prežarujú náš vnútorný život a vytrhávajú nás zo záplavy všednosti a farchy denných trampôt. Veľmi cenná je modlitba vlastnými slovami, preniknutá vrúcnosťou srdca. Modlitba však má prerastať aj do kvalitného kresťanského života. Teda ideál má obsahovať tie 3 zložky - srdce - ústa - život. Teda má vychádzať z úprinného vrúcneho srdca, navonok prejavovaná ústami a potvrdená kvalitou života.

Kto sa tu prehrešuje? Kto na Boha vôbec nepomyslí celé dni, zanedbáva modlitbu - dary užíva a na Darcu nepomyslí. Potom ten, kto sa modlí neďballo, neúctivo, ako hovorí Pán "tento ľud len ústami ma ctí, ale jeho srdce ďaleko je odomňa" /Mt 15,8/. Netreba sa však trápiť pre nedobrovoľnú roztržitosť v modlitbe. Sv. Augustín hovorí: "Kto sa chce dobre modliť, už sa dobre modlí!"

(MM)

Mladú inžinierku poslali na dedinu - na zapadákov povybavovať veci pre podnik. Skončila až večer a zmeškala vlak. Ďalší spoj nemala. Keďže na dedine hotel nie je, požiadala istú rodinu o nocľah. Veľkodušne prislúbili a dali jej aj večeru. Keď už zostala v izbe sama, začala cez stenu, že celá rodina sa modlí večernú modlitbu. Bola z toho prekvapená a pýtala sa sama seba, čo sú to za ľudí. Rozmýšľala nad ich dobrotou. Dlho nemohla zaspáť. Prešlo niekoľko mesiacov a inžinierku videli pri krstiteľnici. Sila príkladu!

Prehľbujeme si vieru!

K základným otázkam života patrí otázka: "Veriť, či neveriť?" Je potrebné sa rozhodnúť, lebo nestačí už viera tradičná, zdedená, lebo tá môže byť povrchná, formalistická, čo sa prejavuje vlačným prístupom k náb. problému, k liturgii a bezkrvej zbožnosti. Je nutné, aby táto viera tradičná prerástla vo vieru osobnú, živú, presvedčivú a k tomu je potrebné hľadať, skúmať, čítať, študovať, modliť sa, úprimne sa zaujímať o túto problematiku. Kto sa k takejto viere dopracuje, tomu nikto nemusí pripomínať, že sa má pomodliť, či naháňať ho do kostola, k sviatostiam, lebo sám cíti potrebu a vďačnosť za tieto krásne duchovné prostriedky. Svoju vieru čerpáme zo zjavenia Božieho skrze Písmo sv. či ústne podanie, ale je veľmi potrebné aj k vôli evanjelizácii, aby sme sa zaujímali aj o vedecké či iné dôkazy na potvrdenie našej viery. K tomu veľmi odporúčam knihu od Richarda Wurmbanda: "Veriť, ale prečo?", ktorá vyšla vo vydavateľstve ALFA s predhovorom A. Hlinku. Autor knihy, pastor luteránskej cirkvi v Rumunsku prežil 14 rokov krutého väzenia pre vieru. 3 roky bol v samotke 8 metrov pod zemou, nič nevidel, nič nepočul, s nikým neprehovoril ani slova, nevedel kedy je deň, kedy je noc. Jediné živé bytosti, s ktorými prišiel do styku, boli potkany. Keď sa odtiaľ dostal, bil ho po chodidlách, dotýkali sa rozžeraveným železom a horiacimi cigaretami a dávali mu drogy na otupenie mozgu. Vytvrval, nezradil, ba sa upevnil vo viere a z toho sa zrodila i spomínaná kniha. V nej sa snaží systematicky dokázať existenciu Boha, uvádza 35 dôkazov. Niektoré spomeniem: Kozmologický od účinku k príčine, teleologický, morálny, dôkaz odvodený z pohybu, z najvyššej úrovne myslenia, dôkaz z náhodnosti /kontingencie/, z prírodných zákonov, z expanzie vesmíru, druhého zákona termodynamiky, genetický, na základe existencie rádioaktívnych prvkov, existencie čiernych dier, prítomnej gradácie, skladba entí v prírode, na základe umenia, zo skúsenosti zvierat, na základe umelých družíc, z automatizácie priemyslu, z potreby večného ducha, dôkaz, ktorý vyplýva z nemožnosti dokázať opak, atď.

Tak drahý priateľu, milý farník, vezmi a čítaj! Nech aj táto kniha prispeje k tomu, aby tvoja viera bola osobnejšia a tým aj radostnejšia.

(MM)

Tri metly ľudstva.

V staršom znení Litánií ku všetkým svätým bolo i takéto zvolanie: "Od moru, hladu a vojny vyslobod' nás Pane." Takto sme sa ich aj my kedysi modlievali. Často sa toto zvolanie po sebe opakovalo trikrát, lebo toto boli metly, súženia, ktoré v minulosti po stáročia kváril ľudstvo a preto aj touto formou volali k Najvyššiemu o pomoc.

Človek našej doby dnes už nepochopí dosah týchto utrpení na našich predkov, na náš región. Preto iste nezaškodí, keď si priebeh a rozsah týchto utrpení aspoň v krátkej spomienke pripomenieme.

M o r . Je to veľmi stará infekčná choroba. Má svoj pôvod v Ázii. História medicíny ju spomína už od dávneho staroveku. Zvlášť katastrofálne následky mala táto choroba v Európe r. 1347. Mor do Európy zavliekli janovské lode, ktoré sa vracali z Ázie so smrteľnými chorymi posádkami. Za pár mesiacov sa čierny mor - ako chorobu v tom čase nazývali - rozšíril po celej Európe. Za 5 rokov na toto ochorenie zomrelo 25 miliónov ľudí, jedna tretina, až polovica obyvateľstva nášho kontinentu. Na toto ochorenie zomieralo všetko živé, teda aj živočíšstvo. Aj milostivý obraz trnavskej Panny Márie má svoju nadväznosť na morovú epidémiu v Trnave a jej okolí.

Aj našu farnosť postihla epidémia moru - morovej nákazy. Bolo to r. 1713. Už 21. júna zomreli dvaja mladí ľudia. Ako ďalšia zomrela 3. júla slúžka na fare a 7. júla zomrel miestny farár Michal Zgurič. Po jeho smrti sa tu ihneď objavuje nový kňaz Ján Jozef Trpalík. V okolí mor naberal na intenzite. Boží chrám bol zatvorený, bohoslužby sa nekonali a dňa 11. júla od kostola kňaz udeľoval pre celú obec verejnú generálnu absolúciu - verejnú generálne rozhešenie, platné pre všetkých zomierajúcich. Denne zomieralo 5 až 7 ľudí. Dňa 15. októbra išla procesná procesia do nádažského Hájička. V ten deň zomrel zdravý muž Michal Váš. Jeho smrťou morová nákaza skončila. Na morovú nákazu vo farnosti zomrelo 146 ľudí, celkom zomrelo za rok 1713 169 ľudí.

C h o l e r a. Začiatkom 19. stor. vypukla v Indii v okolí rieky Ganges nová epidémia - cholera. Najprv sa šírila v Ázii, potom ju mohamedánski pútnici preniesli na Blízky východ a odtiaľ ju do Európy znova zavliekli námorníci. Už začiatkom tridsiatych rokov min. stor. sa začala šíriť v južnej a strednej Európe. V roku 1831 prenikla do Rakúska i Uhorska. V tomto roku ako prvá v našej farnosti zomrela na túto chorobu 23. augusta slúžka v mlyne na Mäkovom. Potom takmer každý deň zomreli jeden - dvaja ľudia. Do 31. augusta zomrelých na túto chorobu pochovávali v obecnom cintoríne. Od 1. septembra bol zriadený cintorín (choleroých) v horách, kde sa zomreli ešte v deň smrti pochovávali. Cholera naberala na intenzite. Denne zomieralo 5 až 14 ľudí. Celkom zomrelo na cholera vtedy 185 ľudí.

Cholera bolo infekčné ochorenie, ktoré sa šírilo infikovanými potravinami a závadnou vodou. Ochorenie sa prejavovalo silnými hnačkami, zvracaním a veľkým smädom. Organizmus sa zbavoval tekutín a postihnutý obledol. Ľudia zomierali i pri práci na poli a kto kde zomrel, tam ho aj pochovali. Cholera sa v tejto farnosti objavila ešte raz po Pruskej vojne v r. 1866. Začala sa 4. septembra. Epidémia už nemala taký búrlivý priebeh ako v minulosti. Ľudia zomierali denne, lebo ob deň 1-2, len v štyroch prípadoch zomrelo od

4 do 8 ľudí.

Zo strany vrchnosti sa proklamovala potreba zvýšenej osobnej hygieny, armáda prevzala dozor a vyradila podozrivé vodné zdroje. Ľudia museli nosiť na tvári šatku namočenú v octovej vode. Význačným činiteľom bolo i to, že i výživa v tejto dobe bola už lepšia ako predtým, kedy veľa drobného ľudu hladovalo, čím boli aj menej odolní voči ochoreniam.

Pri tejto epidémii zomrelo vo farnosti na cholera 79 ľudí. V priebehu minulého storočia sa cholera v našom regióne vyskytovala častejšie, ale nemala ráz epidémie, lebo zomrelo iba niekoľko ľudí.

V ústnom podaní sa zachovalo aj to, že keď sa po skončení ktorejkoľvek epidémie znova začali konať bohoslužby, rady veriacich boli preriedené. Keď kňaz v smolenickom kostole vyšiel na kazateľnicu a videl poloprázdny kostol, rozplakal sa, zavzdychal - "ovečky moje, kde ste sa mi podeli" a zišiel z kazateľnice. Treba dodať, že v r. 1713 mali Smolenice 880 obyvateľov a vtedy zomrel každý piaty človek.

Morové a cholerové epidémie zanechali vo vedomí ďalších generácií smutné spomienky a preto i do litánií zaradili už spomenuté zvolanie.

Emes

Eucharistia

- sviatosť jednoty a lásky.

Ubehlo pár týždňov odvtedy, čo sme mali možnosť zúčastniť sa milej eucharistickej slávnosti našich prvoprijímajúcich detí. Cítili sme akúsi slávnostnú atmosféru. A snáď sme boli všetci akási "mäkší". Mnohí sme cítili akési fluidum rodinnej atmosféry.

Sme ľuďmi modernej doby a jedným z "fenomérov" tejto doby je anonymita a uzavretosť. Často cítime i v našich rodinách, že nemáme na seba čas a už vôbec máme veľmi málo času porozprávať sa s priateľmi, susedmi a známymi. Žijeme v anonymite svojich problémov, starostí a bolestí. Možno mnohí cítime akúsi sympatiu k životu minulých generácií, ktoré žili v inej dobe ako my, ale mali čas sa na seba usmiať, porozprávať sa a pomôcť si v problémoch. Takúto atmosféru lásky a porozumenia všetci potrebujeme a máme ju tvoriť. Tým viac my, kresťania, ktorí máme byť soľou zeme a dávať chuť tomuto ubolenému svetu. Veď cirkevné spoločenstvo má byť predovšetkým spoločenstvom lásky. Toto spoločenstvo porozumenia a jednoty bolo však v Cirkvi vždy budované najväčším tajomstvom lásky - Eucharistiou. Toto nie je len akási utópia, ale skutočnosť, ktorú nám dosvedčujú dejiny Cirkvi (hlavne život prvých kresťanov, ale i iné obdobia a kresťanské spoločenstvá po celom svete i dnes). Lebo keď budeme mať v srdciach čosi spoločné a tým bude KRISTUS, vtedy bude medzi nami skutočná jednota, hoci máme každý iné problémy, záujmy a názory.

Preto prvé sväté prijímanie je veľkou udalosťou pre celú farnosť. Veď každým úprimným svätým prijímaním našich detí, ale i každého z nás prúdi do našich rodín i do celého farského spoločenstva radosť, pokoj a láska. Lenže tu musí byť snaha, úprimná snaha byť lepším a dovoliť Kristovi, aby nás pretváral v nových ľuďoch, v novú farnosť, v novú Smolenice ...

(JV, bohoslovec)

Čo nás neteší.

Z ďalších neduhov nášho života vo farnosti by som upozornil na nedostatčnú úctu ku eucharistickému Kristovi a nedostatok vytrvalosti.

Vieme, že Pán sa nám zanechal v Eucharistii ako obeta, čo prejavujeme sv. omšou, potom ako hostina a pokrm lásky, čo sa prejavuje sv. prijímaním a ešte tým, že ostáva s nami a medzi nami v kostole vo svätostánku, na čo nás upozorňuje večné svetlo. Niekedy ideme s Pánom i do ulíc, pri eucharistických sprievodoch ako je Vzkriesenie, Božie Telo, či Božské Srdce. Tiež kňaz prináša posilu chorým a taktiež prechádza ulicami. A tu je naša slabina, čo nás neteší... Kňaz hoci ide oblečený v superpelicii/i keď zväčša autom/, veriaci, zvlášť mladí, sa správajú nevšímavo a ľahostajne. Je len slušné, aby sme svojho božského Priateľa pozdravili a vzdali úctu. V minulosti si veriaci aj pokľakli pred Sviatosťou. Ak by to bolo modernému človeku na ulici zatažko, svoju úctu prejavme aspoň úklonom hlavy, resp. zložením pokrývky, či dôstojným stáťím. Aj v kostole pri rôznych akciách, či už upratovanie, rôzne opravy, návky nemáme zabúdať, kde sme a na posvätnosť miesta. Lebo tu, či už v kostole alebo na ulici, sa spozná, aká je vlastne moja viera v Eucharistiu a vôbec úcta ku Kristovi.

Druhou slabinou, na ktorú by som rád upozornil, je nedostatok vytrvalosti. Niektoré akcie nedotiahneme do konca, nevytrváme v tom, k čomu máme dost príkladov osobných i všeobecných. Je to akási duchovná dychavičnosť, astma. Že sa to stáva dechom, vieme pochopiť, ale že dospeli trpia touto "astmou", nie je dobré vysvedčenie. Ako liečiť tento neduh, chorobu? Cvičiť sa vo vytrvalosti, húževnatosti, nepoddajnosti, pevnej vôli z pohnutí živej viery, úprimnej snahy urobiť niečo pre Cirkev, farnosť a pre celé naše spoločenstvo.

/MM/

Rodina

Je otec, mama, deti,
dedko, ba i stará mať
a každý každého má veľmi rád.
Všetci vedia na hudobný nástroj hrať
a každý každého má veľmi rád.

Mama, otec majú vždy
dost času,
učia deti poznať radosť, život, krásu.
Dedko si len sedí, odpočívá
a teší sa, ako sa im spolu
dobrá býva.

A deti utekajú často k starej mame
a vravia jej: "Ach, babka,
ako dobre, že ťa máme!"
Občas i tu pride vietor, búrka,
mráz, zahrmi i blýska sa.
S Božou pomocou znova vyjde
slnko, dúha a vyčesá sa.

Všetci majú v srdci
lásku a mier
a všetkým im plynie modlitba z pier.
Všetci vedia na svoj nástroj hrať
a každý každého má rád.

(Loš.)

DEŤOM

Rozprávky ružového kra. Pýcha.

Na lúke, pri okraji lesa, pod vysokou borovicou rástol ružový ker. Bol veľmi starý a už ani nepamätal, kedy naposledy kvitol. Zato však vedel rozprávať neuveriteľné príbehy. Každý večer k nemu prilietalo množstvo motýľov, príbehov i ostatný ľudný drobizg, aby si všetci mohli vypočuť vždy novú a novú rozprávku. A tak v jeden večer im porozprával ružový ker práve túto:

Kedysi dávno na konci dediny, neďaleko cesty rástla ruža. Bola veľmi krásna a vôňa jej kvetov vábila včely zo širokého okolia. Každý, kto šiel okolo, nemohol si nevšimnúť túto voňavú krásu. Ruži sa to veľmi páčilo. Každé ráno našuchorila svoje hodvábné sukníčky a kochala sa vo svojej kráske.

"Som naozaj krásna. Nevyravná sa mi ani slnko v celej svojej nádhere, ani hviezdy na oblohe, ba ani rozkvitnutá lúka. Som jednoducho krásavica", pomyslela si pyšne ruža a ešte vyššie zdvihla svoje sukníčky. Hoci bola naozaj krásna, srdce mala namyslené a pyšné.

Prišla jeseň. Po krajine sa prehánal šibál vietor. Nakukol do každej škáročky a porozfukoval semená všetkých rastlín po celom kraji. Keď už slnko stratilo i svoj posledný horúci lúč, prišla zima, napadol sneh a po kraji zavládol velebný pokoj.

A znova prišla jar. Všetko opäť ožilo. Prebudila sa i ruža. Ako sa tak obzerala okolo seba, zistila, že už nie je sama. Má suseda. Pre ňu to bol však veľmi nepríjemný sused – bodliak. Zlostne sa naňho oborila, čo robí práve tam, kde rastie ona a chcela ho vyhnúť. Ale bodliak nechcel odísť, páčilo sa mu tam. Nemohol za to, že ho práve tam zavial vietor v jeseni. Onedlho ružu celkom prerástol a zakvitol krásnym strapatým kvetom. Ruža od samej zlosti nevedela, čo má robiť. V tom jej prebehla myšľou spásonosná myšlienka. Pozbierala všetky svoje sily a vyrástla vysoko, prevysoko. Bola spokojná. Lenže zrazu pocítila čudnú slabosť. Všetku svoju silu vložila na to, aby prerástla bodliak. Nemyslela na to, že ju bude potrebovať i na zakvitnutie. A tak namiesto krásnej ruže tu teraz stál akýsi ker, na ktorom bolo iba pár drobných kvietkov bez vône. Ľudia okolo nej chodili

nevšímavo, nemali už čo obdivovať. Ruža bola zúfalá. Začala spoznávať svoj omyl. Po drobných lístkoch sa jej kotúľali veľké slzy fúťosti. Prečo len bola taká pyšná? Veď spolu s bodliakom mohli byť celkom dobrí priatelia. V slzách prosila o pomoc svojho Stvoriteľa, ktorý jediný jej mohol pomôcť. I ufúťostilo sa Pánovi ruže a poslal jej pomoc.

Ráno šiel po ceste záhradník. "Aha, ruža! V mojej záhrade mám veľa kvetov, ružu však žiadnu. Nie je veľmi pekná, ale skúsím ju presadiť, možno z nej ešte niečo bude", pomyslel si záhradník, ružu vykopal a presadil do svojej záhrady. Ruža však nebola o nič krajšia, nechcela zakvitnúť. Záhradník sa preto rozhodol, že ju musí ostríhať. Ruža nikdy nepocítila väčšiu bolesť, ako práve vtedy, keď sa jej ostré nožnice zaborili do tela. Bola však trpezlivá, vedela, že i toto musí pretrpieť. O niekoľko dní zrazu pocítila, že do jej tela sa znovu vracia život. Rany po nožniciach už neboleli. Telo jej spevnelo a na konci každého výhonku sa objavil malý zelený púčik. Jedného rána, keď ruža otvorila oči, od údivu skoro onemela. Jej telo bolo posiate krásnymi veľkými kvetmi šíriacimi omamnú vôňu. Od radosti by bola najradšej tancovala. Miesto toho však iba šumela svojimi listami pieseň chvály svojmu Stvoriteľovi.

Od tých čias každá ruža v záhrade musí každým rokom podstúpiť bolestné strihanie. Nielen preto, aby bola krásna, ale i preto, aby nikdy nezabudla na to, že pýcha je najväčším zlom na svete.

animátorka Iveta

Vyhodnotenie kvízu z minulého čísla.

Väčšina odpovedí bolo 19 - bodových, plných 20 bodov získalo 5 súťažiacich:

E. Bihárová, L. Rábarová, T. Nídel, I. Janáčková a M. Zeleňová.

Z týchto animátorky vylosovali troch v tomto poradí:

1. miesto Lucia Rábarová, odmena v hodnote 300,- Sk

2. miesto Martina Zeleňová, odmena v hodnote 200,- Sk

3. miesto Ivana Janáčková, odmena v hodnote 100,- Sk

Výhercom úprimne blahoprajeme. Pripájame správne odpovede:

Zachariáš, Simeon, Nikodém, Matúš, /Levi/, Mária, Naim, Kána, Tomáš, Genezaretské /Galilejské more/, Olivová - Katar-

Nechajte nás, nebráňte nám,,,

Kostolík vyzdobený bielymi stužkami a kvetmi, zvony, pieseň a k oltáru prichádza mnoho krásnych čistých srdiečok. Tak ste vy, prvopripravení deti prišli, aby ste po prvýkrát prišli do svojich srdiečok Ježiša. Dho ste sa museli pripravovať i veľa vecí ste sa museli naučiť. Teraz už viete, že nemôže hocikto len tak prijať Pána Ježiša. Naprv musí veriť, že je naozaj skrytý v tom kúsku chlebaka, ktorý prijíma. A potom si musí očistiť svoju dušu, ak chce prijať takého vzácneho hosta. Veď i vy ste sa predtým ako ste si obliekli tie krásne šaty, museli umyť. Aj mamička, keď čakáte návštevu, vždy všetko dôkladne poupratuje. Preto ste i vy prišli naprv do spovednice, kde ste nielen dôstojnému pánovi, ale i Bohu vyznali všetko zlé, čo ste urobili. A On vám všetko odpustil, pretože vás veľmi, veľmi ľúbi a tiež sa teší na to, že bude môcť prísť do vašich srdiečok. A On prišiel. V tej malej bielej hostii prišiel, aby sa vám dal celý. Náš kostolík sa zrazu celý rozžiaril. To neboli svetlá, ani sniežko, ale to horeli vaše srdiečka, v ktorých už prebýval Pán.

Slávnosť skončila. Ale pozor, deti! To nie je koniec, to je iba začiatok. Nesmiete zabudnúť na to, že Ježiš k vám naozaj prišiel. Doteraz ste čakali vy narho. Ale teraz ste si s ním vymenili miesto. Teraz Ježiš čaká zasa na vás. Čaká každý deň tam, vo svätostánku a túži po tom, aby ste k nemu prichádzali čo najčastejšie, aby ste ho ľúbili tak, ako On ľúbi vás, aby ste ho prijímali ako najväčšie pokrm. Veľká slávnosť už naozaj skončila, ale má pokračovanie vždy vtedy, keď prístupujeme k oltáru a kňaz nám vkladá do úst Prevelebnú Svätosť.

Už teraz sa veľmi teším, že sa budeme spolu stretať nielen tam vonku, ale hlavne pri Pánovom stole, kde budeme môcť spoločne spievať: "Nechajte nás, nebráňte nám, chceme byť s Ježišom!"

animátorka Iveta

naum, Abiašovej, v Betánii, Natanael /Bartolomej/ a Cedron.

A tu je kvíz zo Starého zákona:

Podmienky tie isté ako z Nového zákona:

1. Kto sa zachránil pri potope sveta?
2. Ako sa menoval Abrahámov syn?
3. Ako sa menovali 2 skazené mestá?
4. Ako sa menovali Izákovi synovia?
5. Kto bol najmladší syn Jakubov?
6. Kto vyviedol Izraelitov z Egypta?
7. Ako sa volal pokrm, ktorým Pán Boh živil Izraelitov na púšti?
8. Na ktorej hore dal Boh Desatoro?
9. Ktorý prorok najkrajšie predpovedal príchod Vykupiteľa?
10. Ktorý prorok rozkúšil tajomný nápis na stene?
11. Kto bol nástupcom Mojžiša?
12. Ako sa menoval Mojžišov brat, ktorý ho sprevádzal?
13. Ktorý bol najbezbožnejší kráľ v Izraeli?
14. Na ktorej hore priniesol Eliaš obeť?
15. Ktorý prorok napomínal Dávida po hriechu?

Ak by niekto nevedel, odpovede nájdete v biblických dejinách. Odpovede môžete odovzdať do 15. augusta do pokladničiek. Vyhodnotenie zasa v najbližšom čísle.

(MM)

Perličky zo školskej Perličky zo školskej Perličky zo školskej Perličky zo školskej

- Ako prešli Izraeliti Červené more?
- loďou

- Kto vyviedol Izraelitov z Egypta?
- Ben Hur

- Vymenuj sedem darov Ducha Svätého.
- rozum, múdrosť, zrak, čuch, chuť, hmat, sluch

- Ktoré sú Božské čnosti?
- viera, nádej, láska, kríž, kotva, veslo

- Čím sa Noe zachránil pred potopou?
- urobil si kanoe

- Rodičia Panny Márie?
- Abrahám a ...

Pán Novák ide raz za rok na omšu - polnočnú. Tento raz prišiel dosť neskoro a musí celú dobu stáť.

Keď je zase doma, padne do kresla a uľahčí si: "To je ale spoločnosť. Jedinýkrát v roku idem do kostola a tí ľudia, ktorí

môžu všetky nedele pekne sedieť, neponúknu človeku miestb.

Cestou z kostola sa rozprávali dvaja chlapci:

- Peter, vieš čo ma už dlhšie trápi? Že neviem komu mám vlastne veriť. V kostole a na náboženstve nám hovoria napr. o láske k iným ľuďom, ale doma, v televízii počúvam o láske k sebe.

- Pán Ježiš ti dáva odpoveď vo výroku: "Ja som...
(dokohčenie nájdete v tajničke)

1	2	3	4	5	6	7	8	9
E	T	P	A	D	A	I	O	

1. južné ovocie, ktoré má kyslú chuť
2. starček, ktorý bol pri obetovaní Pána Ježiša v chráme
3. najbližší pomocník Pána Ježiša (všeobecne)
4. manželka Izáka
5. patrón českej zeme
6. syn, ktorý sa vzbúril proti Dávidovi
7. veľká morská ryba
8. tvrdý papier
9. žiak svätého Pavla (biskup)

Miništrantské okienko.

Pokračujeme v rubrike "Čo má vedieť každý miništrant"

Zariadenie kostola. Najhlavnejším predmetom každého kostola je oltár – obetný stôl, kde sa obnovuje Kristova obeta. Oltár predstavuje Krista. Oltár je prikrýty plachtou. Zapaľujú svieca symbolizuje svetlo, ktorým je Ježiš. Svätostánok je miesto, kde sa uchováva najsv. Eucharistia. Večné svetlo upozorňuje nás na Kristovu prítomnosť. Ambona – kazateľský pult je miesto, z ktorého sa ohlasuje Božie slovo. Sedadlo – sedes je miesto pre kňaza, odkiaľ predsedá zhromaždeniu. Spovedelnica, kde sa vysluhuje sv. zmierenia /sv. spoveď/. Krstiteľnica, kde sa slávi krst. Kostol je vyzdobený obrazmi a sochami, ktoré povzbudzujú veriacich v zbožnosť. Obrazy križovej cesty vedú k rozjímaniu o umučení Pána.

Liturgické odevy.

Pri sv. omši a vôbec bohoslužbách kňaz nevystupuje ako súkromná osoba, ale zastáva povinný úrad, preto používa liturgické oblečenie. Humeral je biela šatka, ktorú si kňaz dáva okolo krku. Alba je biela dlhá košeľa a je znakom čistoty srdca. Niekde sa používa cingulum, ktorým sa kňaz prepáše. Štola je pás, ktorý si kňaz kladie na krk ako znak kňazskej moci. Ornát je vrchné kňazské rúcho. Znárodňuje Kristovo bremeno a jeho príjemné jarmo. Pri iných liturgických úkonoch používa kňaz ešte – superpeliciu, skrátenu albu. Pluvial, ktorý si kňaz spína na prsiach. Používa sa pri procesiach. Náplečné vélu, dlhý širší pás,

smolenickí miništranti pred 55 rokmi

ktorý kňaz používa pri požehnaní so Sv. Oltárnou. Čierne kňazské rúcho, ktoré nosí kňaz aj mimo bohoslužieb, sa volá reverenda. Pokrývka so 4 hranami s 3 výbežkami hore sa volá biret. Aj v uplynulom období najhorlivejší miništranti boli Martin Smolek a Marcel Hrdlička. Vitáme medzi nami mladú krv, miništrantov z radov prvoprijímajúcich chlapcov. Chlapci, ale nielen s chuťou začať, ale aj vytrvať!

(MM)

Farnici sa pýtajú ... a tu je odpoveď.

– Niekedy sa mi zdá prehnaná úcta k Pannu Máriu. Čím sa môže zoslabiť úcta k Bohu. Ani úcta k soškám sa mi nepozdáva. Ako je to?

– Iste, ak by mariánska úcta oslabovala úctu k Bohu, či Kristovi, to by nebolo v poriadku. Veľký cititeľ Panny Márie Grignon píše: "Ak by nás úcta k blPanne odďaľovala od Ježiša Krista, bolo by ju treba zavrhnúť ako diablov kľatbu. Ale medzi Kristom a Máriou jestvuje víťahé spojenie, a tak isto medzi Cirkvou a Máriou. Veď skrze Máriu prišiel Ježiš na svet, vyše 30 rokov bola s ním v najužšom spojení a Ježiš nám ju dal za Matku. Je to Ježišova túžba, aby jeho matka bola prostrednicou, všemohúcou orodovnicou. Táto úcta dodáva nášmu náboženskému životu teplo rodinného krbu. Bez tejto úcty by sme sa veľmi ochudobnili. Pred Pannou Máriou si nekľakáme, ale keď sa pri jej soške, či obraze modlíme, môžeme zaujať aj kľachiacu polohu.

A čo sa týka tej sošky, je samozrejme, že neuctievame sochu, ale tú, ktorú nám tá socha predstavuje a ktorá ako dobrá Matka dáva ľuďom toľko dobra, lásky a všestrannej pomoci ako nám to overené faktá a skúsenosť potvrdzujú.

Skrze Máriu k Ježišovi!

(MM)

MDD

Prípravy vrcholila. Ešte raz treba všetko skontrolovať, schovať poklad - a môžeme začať. Čo? Súťažno - zábavné popo ludne pripravené pri príležitosti MDD.

Všetko sa začalo v nedeľu popoludní v Židovej doline, kde sa deti rozdelili do 5 skupín. My veľkí sme sa rozšli na stanovištia a 1. družstvo mohlo vyraziť na trať.

Na 1. stanovišti si deti vyskúšali svoju obratnosť a šikovnosť v preskakovaní a podliezaní. 2. stanovište bolo už trochu náročnejšie. Preverilo ich tvorivé a herecké schopnosti, keď vy myšľali a hrali príbeh s motívom lásky. Ale deti si počínali veľmi dobre a o chvíľu sa už zjavili na 3. stanovišti. Hravo pre lúskali aj kvízové otázky a už boli na ceste k rybníku, kde ich čakali fľašky s rôznym množstvom hmotnosti. Tu mali so za viazanými očami usporiadať fľašky podľa hmotnosti. A odtiaľ bol už iba skok k stanovištu s mečmi. V nich museli preskať kaf určenú vzdialenosť. A už zostalo len posledné stanovište. Kto má akú mušku si vyskúšali pri zhadzovaní plechoviek.

A konečne vyhodnotenie rozhodlo, kto koľko kartičiek získal. Tie boli dôležité pri hľadaní pokladu. Všetci spolu sme sa ho vybrali nájsť. Ivetka nám ho nakoniec vyhrala. Predstavovali ho rôzne sladkosti ukryté v piesku. A nastala 4. hodina, kedy sme sa presunuli na ihrisko.

Druhú časť tvorili súťaže. Detúrence si merali športové sily v behoch na krátke a dlhšie trate. Najnapínavejšou časťou bol futbalový zápas miništrantov zo Smolenic a Nešticha. Dievčence si zatiaľ zmerali sily vo vybijanej. Dážď urychlil posledné súťaže a rozdávanie sladkých cien prebiehalo pod dáždnikmi. Očakávaný táborák sa teda nekonal, ale deti, nezúfajte! Urobíme si ho cez prázdniny.

(MS-IŠ)

Nikto nie je zbytočný.

Nejeden starší, chorý, opustený sa tu cíti už akýsi neužitočný, ba zbytočný a rezignovane hovorí: "Na čo som tu ešte na svete, keby ma už Pán Boh vzal..."

Ale žiaľ, sklamanie a bezútešnosť prejavujú aj ľudia mladší, ba dokonca zdraví, keď stoja pred mnohými ťažkými problémami.

Takýmto všetkým dávam do láskavej pozornosti prečítať si knihu o Marte Robinovej, z ktorej sme čítali aj pri májovom čítaní v kostole. Táto žena 51 rokov ležela ochrnutá na tele, ruky i nohy nevládne, postupne stratila i zrak, nemohla jesť, piť, spať /žila len zo sv. prijímania/ k tomu mala ešte stigmy a táto takpovediac "telesná troska" je nesmierne užitočná – pomáha tisícom v ich duševnej i telesnej biede, zakladá "ohniská lásky", ktorých dobrodenie pocífuju už v mnohých krajinách. Teda všetkým chorým, slabým, opusteným odkazuje – nestrácajte nádej! Všetci ste veľmi dôležití, len je potrebné, aby ste to oboetovali Bohu, transformovali utrpenie ako surovinu vykúpenia pre dobro duší, Cirkvi, národa a vôbec sveta.

A ľuďom utrápeným, zúfalým a pritom zdravým dávam do pozornosti slová J. Kollárovej v knihe "Nádej má hlboké dno". "Každý kto je nespokojný so svojim zamestnaním, rodinou, deťmi, svojim platom, autom, byvaním, vzhľadom, proste s čímkoľvek, ale inak je zdravý, ten by mal ísť trebárs len raz do čakárne na onkológiu, kde prichádzajú na ožarovanie kobaltom nemocní. Sú to plavivé príznaky, tíene mužov, žien a k tomu ešte aj deti. To je lekcija života a smrti. Potom ste vďační za každý dúšok vzduchu, za každý deň na slnku, za každé vlúdne slovo, za každý úsmev."

(MM)

Oslava Dňa matiek,

Mesiac máj patrí našej Nebeskej Matke. Preto i úcta pozemským matkám veľmi zapadá do druhej nedele mesiaca mája.

Začiatkom mesiaca apríla sme v tomto roku mali s deťmi starosti, akú odmenu pripravíme našim mamám a starým mamám za tie nespočítateľné námahy, ktoré pre deti a vnúčatá obeťujú.

Rozhodli sme sa, že im k ich sviatku nacvičíme nejaký program a spoločne prežijeme nedeľu. Vybrali sme priliehavú spevohru "Kaplinka v lese" na motívy hry otca Jozefa Strečanského. Išli naše deti do toho s veľkou chuťou. Ale nakoľko je to dosť náročná a dlhá scéna, postupne nám odchádzali, hlavne chlapci. Ale pridali sa ďalší vytrvalci a ďalšie ochotné dievčatá a s pomocou Božou sa nám nakoniec podarilo program nacvičiť. Nacvičovali sme v škole po vyučovaní a po večeroch vo farskom stredisku.

Nakoľko obecný úrad poriadal oslavu Dňa matiek 8. mája, my sme túto oslavu vo farskom stredisku preložili na 15. mája. Mali sme obavy, že bude spoločenská miestnosť farského strediska poloprázdna, ale k našej veľkej radosť miestnosť bola zaplnená do posledného miestečka. A tak mohli naše deti s plným nadšením predviesť svoj program.

Naším ženám sa prihovoril a zablahoželel náš vdp. dekan. Dlžníkom pre naše mamy, ženy nezostala ani naša mládež. Nacvičili a predviedli nám priliehavé krásne pásmo piesní a hovoreného slova.

Naše ženy sa zase postarali, aby neboli ani stoly prázdne. Môžeme povedať, prežili sme spoločne ženy-matky, deti, mládež i s našou Nebeskou Matkou krásne nedeľné májové popoludnie.

A. G.

Ruský spisovateľ Turgenev stretol otrhaného žobráka. Chcel mu niečo venovať. Vo vreckách nenašiel nič. Previnilo chytil žobráka za ruku a ospravedlňoval sa: "Prepáčte mi, ale nemám vám čo dať!"

Žobrák: "Vaše podanie ruky má pre mňa väčšiu cenu, ako keby ste mi dali peniaze., lebo tým ste mi darovali kúsok zo svojho srdca."

Športové hry.

Prípravy na športové hry vrcholili. Všetci sme sa tešili už na 4. ročník. Hoci naše úsilie bolo veľké, nepodarilo sa nám zabezpečiť pre ich priebeh priestory našej školy. Zabránila nám v tom školská správa tým, že vydala zákaz požičievania priestorov škôl. S Božou pomocou sa nakoniec smiech, vrava a povzbudzovanie ozývalo na Kopánke v Trnave. Od soboty rána sa našim prechodným domovom stalo SOU energetické. Okrem našej 12 - člennej výpravy sa na hrách zúčastnilo 21 družstiev. Po prezentácii a slávnostnom otvorení sa všetci s radosťou pustili do súťaženia. Volejbal a basketbal sa hral v telocvični, vybíjaná a futbal na ihriskách viacerých miest súčasne. My sme súťažili vo volejbale, vybíjaní a dievčenskom futbale. Športové zápasia trvali až do šiestej hodiny večer. Ustali ale šťastní sme sa presunuli na modlitby, ktoré pripravili Majcichovčania. Po nich sa konala svätá omša v kostole u saleziánov. Deň sa mal zakončiť diskotékou. Tej sa však skoro nik nezúčastnil. Večer sme trávili individuálne v rozhovoroch a spevoch. Obrovská telocvičňa, ktorá nám slúžila ako nocľaháreň, utíchla asi hodinu po polnoci. V nedeľu ráno sme všetci boli pripravení pokračovať v bojoch o víťazstvo. Tam chýbal hráč, tam dvaja. Nastalo prezliekanie tričiek a požičievanie hráčov. Naše dievčatá si tak zahrali vo farbách Piešťan a Trakovíc. O 12- tej hodine prišiel čas slávnostného vyhlasovania výsledkov. Najviac bodov získalo družstvo z Majcichova a tým aj putovný pohár HKSM, ktorý im odovzdali Piešťanci. My sme získali III. miesto vo vybíjaní. Nebolo to síce najlepšie, ale hlavným našim cieľom bolo zúčastniť sa. Veď každý jeden z nás bol obdarený krásnymi zážitkami, novými priateľstvami a aspoň nejakou tou sladkosťou. Božia prítomnosť sa prejavila v krásnom počasí. Potom nastalo už iba lúčenie zakončené "Valčikom na rozlúčku". Dúfame, že s Božou pomocou sa nám podarí zorganizovať ďalší ročník.

(MS)

Chceli sme to prežiť s Ním.

V tomto roku sme sa znovu rozhodli, že zachováme tradíciu Smoleníc prežívania Veľkého pôstu.

Na Zelený štvrtok o 21.30 hod. sa zhromaždil sprievod pri kaplnke na rázcestí v Smolenickej Novej Vsi. Duchovným vodcom tohto sprievodu bol náš vdp. dekan a bohoslovec Jurko.

Na začiatku tejto cesty pri spomenutej kaplnke sme pokračovali ku kostolu v Smolenickej Novej Vsi. Odtiaľ sa pokračovalo k Ferechovmu krížu, ďalej k soche sv. Floriána. Ďalšia zastávka bola pri soche Sedembolestnej Panne Márii, ďalej pri pomníku padlých, zastavili sme sa i pri starej fare pri pomníku sv. Jána, pri Sedembolestnej Panne Márii pri kostole a vo farskom kostole.

Sprievod sa dedinou postupne rozrastal. Kráčali sme dedinou ticho (nechceli sme rušiť nočný kľud). Možno povedať, že

takto sme lepšie vnímali a prežívali momenty Kristovej popravy a krížovej cesty. Naše pocity ešte umocňovalo príjemné, tiché, teplé jarné počasie. Ženy - matky, i vieme, čo asi prežívala i jeho Matka pod krížom.

Cieľom našej cesty boli jednotlivé stanice krížovej cesty na Kalvárii.

Potešiteľné je, že nás bol pekný počet (200 - 250 ľudí). Cítili sme, že patríme k sebe, že nás ten umučený Kristus zjednocuje, že nám hovorí: "Všetko Vám odpúšťam, len si jeden druhému pomáhajte, odpúšťajte a zjednodte sa v láske!

Naše putovanie sme skončili pri kríži na Kalvárii piesňou "Ach poďte kresťania pozdraviť kríž svätý", asi 01,00 hod. po polnoci.

účastníčka sprievodu AG

Stalo sa ešte vo farnosti v skratke.

1. Dňa 7. mája sa uskutočnila púť do Marianky 2 autobusmi. Z Rače vyše 30 pútnikov išlo pešo cez hory. Pri sv. omši boli naši pútnici srdečne pozdravení a privítaní. Naši starší speváci pri sv. omši zaspievali mariánsku pieseň. Púť organizovala KJŽ.

2. Dňa 21. mája - pešiu púť do Šaštína z Jahodníka absolvovalo rekordných 47 pútnikov, prevažne mladých. Najmladšia účastníčka 5 r. Mária.

3. Do klubu abstinentov pribudli ďalší dvaja členovia a tým sa počet zvýšil na 10.

4. Na vyučovanie náboženstva v tomto roku chodilo 452 žiakov.

5. Na prvom sv. prijímaní dňa 29. mája bolo 62 detí.

6. V máji sme si v Smoleniciach i v Lošonci pripomenuli 20. výročie od smrti vdp. Cvičelu, smolenického farára.

(MM)

Istý bohatý turista chcel prenocovať v kláštore kartuziánov. Prekvapený jednoduchým zariadením v izbe, opýtal sa mnicha, ktorý ho sprevádzal: "Kde máte váš nábytok?" - "A kde máte vy svoj nábytok?" odpovedal mních otázkou na otázku.

"Ja? Ja tadiaľto len prechádzam."

"Presne tak, aj my tadiaľto len prechádzame!" odpovedal mních.

6 skúšok lásky od W. Trobischa.

V dobe známosti v príprave na manželstvo si kladú mladí ľudia otázku: "Ako spoznáme, že naša láska je už dost hlboká, aby nás priviedla k celožitovnému spojeniu, k šťastiu a vernosti?"

W. Trobisch, veľký odborník problémov manželstva a rodiny, uvádza 6 skúšok lásky /skrátené/

1. Dokážem sa podeliť o všetko, darovať sa. Myslím na toho druhého, nie na seba. Nemecký spisovateľ Oeser to vyjadril takto: "Do manželstva by nemali vstupovať tí, čo chcú byť šťastní, ale iba tí, čo chcú urobiť šťastným toho druhého.

2. Dáva mi láska silu? Známost' mi má dávať novú energiu, chuť, silu. Malo by milujúceho naplniť radosťou a podnietiť ho k činnosti, dokázať ešte viac ako predtým.

3. Máme k sebe úctu? Niet opravdivej lásky, bez vzájomnej úcty, obdivu. Som hrdý na svoje dievča, som hrdá na svojho chlapca? Chcel by som mať toto dievča za matku svojich detí, tohto chlapca za otca?

4. Prijímam ho takého aký je? Láska dokáže prijať toho druhého aj s jeho návykmi dobrými, či zlými. A snať aj s trvalými

zvykmi. Je moja láska dost silná toto uniesť?

5. Dokážete si odpustiť a ustúpiť jeden druhému? Aj vymeniť názory, či pohádať sa? Nie je hlavné pohádať sa, ale dokázať sa zmieriť. Túto schopnosť je nutné si pred manželstvom vycvičiť a vyskúšať.

6. Odolá naša láska? Jedno staré príslovie hovorí: "Neožeh sa, pokiaľ si neprežil so svojim partnerom jedno leto a jednu zimu."

Jeden rok je minimum, dva roky sú bezpečnejšie. V prvom roku je to dost romantické, v druhom reálnejšie, už sa vidí, ako sa ten druhý skutočne správa. Teda skúška času je dôležitá.

Ak by niekomu chýbala ešte jedna skúška, tu svetoznámy odborník W. Trobisch jasne formuluje ešte jednu vetu: "Sex nie je skúškou lásky." Prečo? To zase v budúcom čísle.

/ z knihy " 2 stredy však jeden kruh "/

(MM)

a mnoho melódií a speváckych zborov. Nechýbali ani scény a paródie. Od rána do noci na trnavskej Kopánke zneli radostné a čisté piesne. Potešilo nás, že po našom vystúpení boli noty a texty behom pár minút rozchytené. Boli sme pyšní aj na kapelu a program bohoslovcoy, kde prirodzene nechýbal náš Ďuri.

Vďaka Ti Bože za pekný zážitok.

(Id)

Z abecedy manželstva

Z knihy Aucaire: "Umenie milovať" vyberáme:

Nepatrí sa /nahnevanej tónom/ pri každej príležitosti hvoriť: to tvoja matka ...

Keď sa manžel holí, nechaj ho na pokoj.

Robenie tzv. poriadku na manželstvom stole je zlý fah, bude zúriť.

Ak žena spozná, že ju manžel chce nejakým spôsobom "sekírovať", má sa proti tomu postaviť ihneď, lebo neskoršie už bude neskoro.

Manžel v nijakom prípade nemá pripustiť, aby mu žena robila tzv. scény, lebo sa to ľahko stane jej návykom.

Keď k manželke príde jej priateľka, aby si poklebetili, manžel sa má tváriť, že mu to nevadí.

Zdvornilý manžel má vždy podať manželke plášť a dať jej prednosť pri odchode.

Akékoľvek nadávky - aj keď sa povie len žartom, sú prísne zakázané.

Manžel má nechať žene úplnú voľnosť vo všetkých veciach týkajúcich sa domácnosti.

Manželka nemá zabúdať na jedlá, ktoré manžel má rád.

Rozumná manželka nevychvaľuje v prítomnosti manžela inteligenciu jeho

Z histórie školy v Smoleniciach.

(pokračovanie z predchádzajúceho čísla)

V roku 1877 bola v školskej budove postavená priečna stena, čím vznikli dve učebne. A tak bola zriadená druhá trieda. Prvým učiteľom do tejto novozriadenej triedy bol zvolený bukovský učiteľ - organista Jozef Lupták.

V rokoch 1900 - 1908 pôsobili v Smoleniciach okrem učiteľa - organistu aj učiteľka Terézia Scherková, Martin Jurenka, František Tonkuliak, Anton Huta a Aurel Zigmundik. V septembri 1908 bola na druhú učiteľskú stanicu zvolená Alžbeta Matscheková, ktorá v Smoleniciach pôsobila do 1. októbra 1926. Menovaná bola prísna a náročná učiteľka. Starší spomínajú na učiteľku Matschekovú ako ich učila "mondokovať" po maďarsky. Práve v tom čase, keď menovaná nastúpila učiteľské miesto v Smoleniciach, prežíval náš národ najkrutejšiu maďarizáciu.

V tomto čase neobyčajne vzrástol počet žiakov. V roku 1908 bolo v obci 252

priateľov - väčšinou to nemá rád.

Keď sa pohneváte, nech prvá požiadala o prepáčenie tá stránka, ktorá sa cíti nevinná. Výsledok bude neuveriteľný.

Manželke treba z času na čas priniesť kvety.

"Pre milého nič ťažkého!"

/slovenské príslovie/

(MM)

Blahoželanie k výročiu vysviacky.

25 rokov uplynulo od kňazskej vysviacky dôstojného pána Miloslava Mrvu, pastiera našej farnosti,

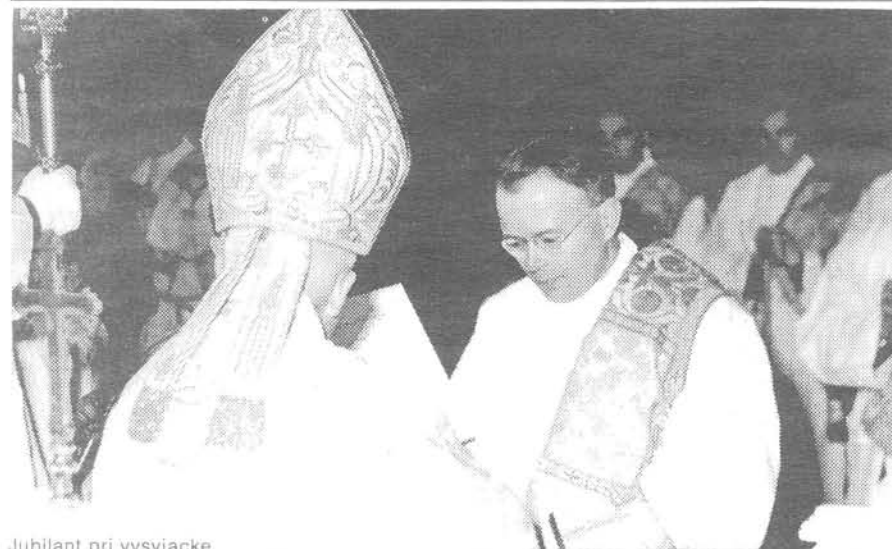
25 rokov od prvej ním celebrovanej svätej omše v rodnom Varovom Šúri,

25 rokov orie hruď v dušiach ľudí a vedie ich k Bohu,

25 rokov denne pred oltárom a farnosťou znamená nespočetné modlitby, sväté omše, odriekania, rozhodovania, skúšky, plné srdce lásky k Bohu a k svojim ovečkám.

Nech Pán žehná jeho práci,
nech sa pole zelená,
nech mu je vždy na pomoci
ten, ktorý ho zavolať.

Blahoželajú vďační farníci

Jubilant pri vysviacke

školo povinných detí. To bolo deti iba zo Smoleníc, lebo Smolenická Nová Ves (Neštich) mala od roku 1907 svoju štátnu ľudovú školu.

V rokoch 1909, 1910 a 1913 navštívila školu grófska rodina Pálffyovcov, aby osobne odmenila usilovných žiakov, ktorí sa vedeli najlepšie v maďarčine vyjadrovať. Pred Vianocami r. 1909 pri prvej návšteve školy boli žiakom rozdané zimné čiapky, rukavice a cukríky. Aj pri ďalších návštevách obdarovali Pálffyovci žiakov teplým ošatením. Žiaci pri návšteve museli prevolať zdravicu: "Ejlen gróf Pálffy csaladja!" (Nech žije rodina Pálffyho).

V prvom roku svetovej vojny nastala zmena vo vedení školy. Dňa 1. septembra 1914 odišiel Rafael Hrdina na odpočinok a na jeho miesto bol zvolený Ján Longauer, učiteľ z Dolných Orešian. Menovaný pôsobil v Smoleniciach plných 11 rokov. Počas prvej svetovej vojny sa vyučovalo riadne, ale počas prevratu r. 1918 bolo vyučovanie prerušené. V tom čase sa v obci rozšírila španielska chrípka (španielka), ktorá si vyžiadala viac ľudských životov. Vyučovať sa začalo až 9. decembra 1918 v nových pomeroch - v novom štáte, v Československej republike.

Dňa 15. októbra 1925 sa zriekol uč.-org. stanice v Smoleniciach Ján Longauer a odišiel do Holiča. Na uprázdnené miesto zvolila školská stolica dňa 5. novembra 1925 smolenického rodáka Vojtecha Chudobu, nar. r. 1895. Menovaný pôsobil v tunajšej škole do 1. septembra 1951, kedy bol preložený za riaditeľa Národnej školy v Lošonci. V roku 1955 sa vracia do Smoleníc na odpočinok. Bol obetavým učiteľom a kultúrnym pracovníkom. Vefa času venoval práci v bývalom Úverovom družstve v Smoleniciach. Zomrel na Vianoce r. 1964.

Po odchode učiteľky A. Matschekovej r. 1926 nastúpila na jej miesto smolenická rodáčka, Mária Hörmannová, vydatá Ševčíková. Po celý čas svojho pôsobenia v Smoleniciach sa venovala vyučovaniu v elementárnej triede a za 34 rokov svojho účinkovania v tunajšej obci odchovala celý rad generácií.

Rok 1928 ako jubilejný rok 10. výročia vzniku ČSR, stal sa významným rokom pre Smolenice, lebo vtedy sa rozhodlo o výstavbe novej päťtriednej školy. Nová škola bola slávnostne otvorená dňa 7. septembra 1930.

V roku 1931 bola zriadená expozitúra Štátnej meštianskej školy v Trnave so sídlom v Smoleniciach. Otvorená bola prvá a druhá trieda a vyučovanie sa začalo dňa 1. septembra 1932. Prvým riaditeľom expozitúry bol A. Řezanina, riaditeľ Štátnej chlapčenskej meštianskej školy v Trnave. Zapisaných bolo 120 žiakov z celého okolia. Expozitúra bola od 1. septembra 1934 premenená na riadnu Štátnu meštiansku školu v Smoleniciach. Jej riaditeľom sa stal František Zajíc, ktorý vybavil školu potrebnými pomôckami a škola pod jeho vedením dosahovala pekné výsledky. Smolenická meštianka bola však v pohnutých dňoch rozbitia ČSR zrušená (31. augusta 1939). Kto chcel navštevovať meštiansku školu, musel cestovať do Trnavy.

V ľudovej škole sa otvoril 6. - 8. ročník, do ktorého chodili žiaci zo zrušenej meštianky. V tejto škole bolo od 1. septembra 1939 6 tried a učiteľmi tu boli Vojtech Chudoba riaditeľ, Mária Ševčíková, Anna Nábilková, Michal Suchoň, Mikuláš Holásek a Štefan Jastrabík. Pre odrastajú mládež bola od 1. septembra 1939 zriadená večerná ľudová škola hospodárska v Smoleniciach, ktorú povinne navštevovali 14 - 16 roční žiaci po dobu dvoch rokov.

(pokračovanie v budúcom čísle)

(MJ)

Stalo sa v obci.

Na Lesnej ulici sme položili asfaltový koberec v dĺžke 560 m.

Na Štúrovej ulici pred bytovkou B-6 sme vybudovali dažďovú kanalizáciu a položili asfaltový koberec v dĺžke asi 100 m.

Týmto sa vyriešil dlhotrvajúci problém nedostatočného odtekania dažďových vôd z tohto priestoru.

Upravili sme plochu a vysadili trávu za domom smútku na cintoríne v Smoleniciach.

Zrekonštruovali sme budovu bývalej školy v Smolenickej Novej Vsi na kultúrno-spoločenský dom. (AG)

Duchovná rodina.

Sme kresťania, spája nás Kristus a tak tvoríme duchovnú rodinu. Čím sme bližšie k Ježišovi, tým máme byť bližšie aj k sebe navzájom. Je to ako s čiarami, ktoré sa zbiehajú do jedného bodu - čím sú bližšie k nemu, tým bližšie sú k sebe. A pre nás tým stredobodom je Kristus. Toto vzájomné zblížovanie všetkých farníkov sa má rozvíjať nielen v kostole, ale aj v živote, v práci, vo vzájomnej pomoci. A takým výborným prostriedkom vzájomného zblížovania je naše farské stredisko - ovocie našej spoločnej práce a štedrosti. Je naše - nás všetkých, nech nám teda ešte lepšie slúži na zblížovanie, stretnutia, schôdzky, posedenia, rodinné slávnosti, vzdelávanie, kultúru, ale i zábavu a šport.

Prístupné pre všetkých farníkov. Na letné obdobie by sme mali tento časový rozpis :

V pondelok od 14.30 hod. - 16.00 hod. výšivkársky krúžok

od 17.00 hod. - 18.30 hod. stretnutie detí
V utorok od 19.30 hod. - kurz angličtiny
Vo štvrtok od 19.00 hod. - stretnutie väčšie deti

V piatok od 20.00 hod. - do 23.00 hod. stretnutie mladých s náboženstvom

V sobotu od 20.00 hod. - 22.00 hod. nácvik spevu

šachový krúžok, hra dámy - v utorok od 17.00 hod. - 18.30 hod.

deti v stredu od 17.00 hod. - 18.30 hod. stolný tenis - v utorok a v stredu od 17.00 hod. - 18.30 hod. deti

stolný tenis dospelí - v pondelok, utorok, štvrtok a v sobotu od 19.30 - 22.00 hod. stretnutie žien, stolný tenis, hry, kulturistika - v stredu

Na požiadanie prístupné po dohode kedýkoľvek.

Ešte upresníme sledovanie videa s náboženskými programami pre deti a dospelých. Tiež rozmýšľame ako zachovať v nedeľu a v sobotu po sv. omši - agapé veriacich, posedenie, občerstvenie, video, hry.

Tiež je možnosť cvičenia vo vedľajšej posilovni na starej fare od 16.00 hod. - do 20.00 hod.

Drahí bratia, drahé sestry našej duchovnej rodiny ! Využime prosím ešte lepšie priestory nášho strediska k vzájomnému zblíženiu a k upevneniu priateľstva. (MM)

Športové okienko.

Futbal v Smoleniciach oživa ... Dlhoo očakávaný postup konečne prišiel a z "pivničných priestorov" najnižšej súťaže sa ide hore, vyššie. Po toľkých rokoch futbalového pôstu sa potešilo srdce smolenického fanúšika. Chceme dúfať, že keď sa mužstvo ešte posilní, táto radosť z postupu nemusí byť posledná ... Veď podľa počtu obyvateľov a významných podnikov by sa to aj svedčalo. Len si zoberme také Súrovce, dedina menšia, bez podnikov a hrajú IV. ligu a to ešte aj úspešne.

To nie je všetko - aj dorastenci skončili bezpečne na prvom mieste, ale i žiaci v okresnej súťaži skončili na prvom mieste a postupujú do kraja.

Tomuto trojnásobnému úspechu smolenického futbalu úprimne blahoprajeme!

Z príležitosti MDD naša farnosť pripravila deťom športové a zábavné popoludnie. V bežeckých súťažiach sa bežalo cez ihrisko (asi 100 m) a okolo ihriska (asi 350 m) a v jednotlivých vekových kategóriách zvíťazili u chlapcov M.Kováč, M.Bukovský, A.Turek, D.Vašek, M.Dobrovodský, D.Turek a P.Vlachovič.

U dievčat: M.Kováčová, 2 x D.Velická, 2 x J.Petržalová a Z.Petrašovičová. Vo futbalovom zápase zvíťazili smolenickí miništranti nad neštiskými 7 : 0. Vo vybíjanej dievčat zvíťazilo družstvo Petry Aschenschwandtnerovej. (MM)

Príbeh

Návštevník hostinca sa vrátil domov v neskorých nočných hodinách značne "unavený". Cestou zacítil veľkú únavu, sadol si vedľa cesty a tuho zaspal. Keď sa prebudil nad ránom zbadal, že spal pod krížom. Uvedomil si, že je práve Veľký piatok. Spomenul si ako voľakedy spieval pašie a pri slovách: "Prečo ma biješ?" - vždy sa rozplakal. Teraz si povedal sám sebe: "Ja ťa bijem, Pane, svojim opilstvom znova po tvári." Povedal si: "Nikdy viac sa už neopijem!" A slovo dodržal.

Ruský fyziológ I. P. Pavlov, nositeľ Nobelovej ceny mal hlboké náboženské presvedčenie. Takmer všetky práce začínal modlitbou a často chodieval do pravoslávneho kostola. Raz pri východe ho zastavil neveriaci a hovoril mu: "Tak čo dedko, zdá sa, že veríš v buržoázneho Boha." Vedec odpovedal: "Ale verím, môj drahý, verím."

- "To je tmárstvo, - povedal pohľadovo - len nevzdelanec verí v také rozprávky." Na to Pavlov: "Nie je všetkým dané byť tak vzdelaným, ako si ty, súdruh."

Prišli, odišli, spoločne vykročili.

/od 11. 3. - 5. 6. 1994/

V tomto období v našej farnosti boli pokrstení:

1. Martina Pekarovičová, dcéra Pavla a Marianny r. Hustákovej, krst 29.1.1994
2. Alexandra Slobodová, dcéra Ivana a Renáty r. Tománkovej, krst 13.3.1994
3. Adam Lančarič, syn Ignáca a Evy r. Chrválovej, krst 19.3.1994
4. Tomáš Fančovič, syn Jána a Gabriely r. Novákovej, krst 19.3.1994
5. Ivan Krajčírovič, syn Moniky Krajčírovičovej, krst 26.3.1994
6. Erik Németh, syn Jána a Alice r. Hulmanovej, krst 26.3.1994
7. Barbora Žaludová, dcéra Ľuboša a Ingrid r. Virgovičovej, krst 3.4.1994
8. Zuzana Stanová, dcéra Miroslava a Viery r. Nádaskej, krst 9.4.1994
9. Alica Malíšková, dcéra Gabriela a Evy r. Štibranej, krst 10.4.1994
10. Michal Vittek, syn Jozefa a Ofgy r. Bangovej, krst 16.4.1994
- 11.- 13. Maroš, Dušan a Michal Vajsábel, synovia Michala a Mariany r. Tóthovej, krst 23.4.1994
- 14.- 15. Miroslava a Peter Kalivoda, deti Pavla a Eleny r. Klečkovéj, krst 23.4.1994
16. Dominika Mišová, dcéra Pavla a Lenky r. Študentovej, krst 7.5.1994
17. Filip Lančarič, syn Kamila a Lubomíry r. Augustínovej, krst 14.5.1994
18. Eduard Kovačovič, syn Ivana a Júlie r. Repovej, krst 14.5.1994

V tomto období z našich radov odišli na večnosť :

1. Dňa 17.3.1994 Pavlína Gašparovičová, 85 r. Smol. Nová Ves 2. Dňa 20.3.1994 Jozef Križan, 60 r. Smolenice, prevoz zo Zavara
3. Dňa 5.4.1994 Rudolf Chynoranský, 64 r. Smolenice, prevoz z Bratislavy
4. Dňa 9.4.1994 Michal Greguš, 83 r. Smolenice
5. Dňa 4.5.1994 Terézia Blažová, 88 r. Smolenice
6. Dňa 5.5.1994 Jolana Štibraná, 67 r. Lošonec, prevoz z Bratislavy
7. Dňa 14.5.1994 Alena Pápežová, 37 r. Smol. Nová Ves
8. Dňa 18.5.1994 Jozef Demovič, 80 r. Smolenice
9. Dňa 18.5.1994 Pavlína Zelenská, 71 r. Smolenice
10. Dňa 20.5.1994 Jozefína Slobodová, 81 r. Lošonec

Do spoločného života vykročili, vernosť a lásku si sľúbili :

1. Dňa 9.4.1994 Pavol Mišo a Lenka Študentová
2. Dňa 16.4.1994 Viktor Srdoš z Leopoldova a Martina Salvová
3. Dňa 23.4.1994 Michal Vajsábel a Mariana Tóthová z Trstína
4. Dňa 21.5.1994 Jozef Jeleň a Dáša Ondrišková z Lošonca

(MM)